

Без хустини тобі некрасиво

Василь Сухомлинський

Надійка й Вітя поверталися з лісу додому, їхній шостий був сьогодні на екскурсії.

Коли збиралися додому, сталося так, що Надійка й Вітя відстали від класу.

Вони йшли лісовою стежкою. Ліс ще тільки прокидався від зимового сну.

На галявинах цвіли проліски, а під деревами ще лежали снігові шапки — немов велетенські гриби.

Вітя розповідав Надійці захопливу повість про мандрівку в космічні простори.

Щойно прочитав і хотілося поділитися своїми враженнями, думками й хвилюванням.

Ось і кінчився ліс. Стежка далі вела полем. У полі гуляв дужий, поривчастий вітер.

Він зірвав із Надійки легеньку хустину й поніс далеко хтозна й куди.

Вітя кинувся, було, доганяти, але Надійка зупинила:

— Облиш. Хіба її доженеш?

Вітя скинув свою шаль і дає Надійці:

— Запнись. Холодно ж, простудишся.

Та дівчинка й слухати не хоче. Вона запевняє, що вітер зовсім не холодний.

— Вітер пахне весною, — каже вона.

— Але ж вітер ще зимовий, — наполягає Вітя. — Ти простудишся й захворієш.

У відповідь Надійка засміялась.

Тут Вітя зиркнув на Надійчину голову й кинув:

— А без хустини тобі некрасиво...

Надійка зашарілася й каже:

— Справді-таки вітер холодний. Дай, будь ласка, шаль. Завтра принесу тобі в школу...